

мата и, и като понаправиха глави, казаха: „Като не искатъ гражданитѣ да работятъ, и ние нѣма пѣкъ да оремъ и сѣемъ, и ние нищо нѣма да правимъ!“ Плугътъ и браната бѣха изоставени да почиватъ, а сѣщо сѣрпа и диканята. „Правете, каквото щете“, казваха гражданитѣ, „ние сме си набавили жито и царевица, оризъ и захаръ, и туршия си имаме, и масло и сирене. Не се нуждаемъ отъ вашитѣ земни произведения“.

Слънцето стоеше горе въ сининитѣ и се дивѣше на тѣзи необикновени работи по земята.

„Да“, каза си месецътъ, „дяволъ е влѣзълъ въ хората. Азъ вече нѣколко хиляди години обикалямъ земята, виждалъ съмъ по нея много глупави истории, но досега не бѣхъ виждалъ такава лудория. Мисля, че за хората настава лошъ край, защото работата ги поддържа и, ако вече ни една ржка не мръдва да работи, тѣ скоро ще загинатъ. За мене е все едно, малко ме е грижа. И за напредъ ще свѣтя нощемъ, както и до сега, и ще си обикалямъ земята, безъ да искамъ да знамъ за хората!“

Дойчо и Ганю, и тѣхниятъ другарь Иванъ Овчарътъ по цѣлъ день киснѣха въ кръчмата, играеха карти, пиеха ракия и ядѣха мезета. Това като видѣ слънцето, разсърди се единъ день и каза: „Като нѣма вече посѣти нивя да огръвамъ, за да зрѣятъ, и като нѣма кому да свѣтя да работи, защо тогава да идвамъ тука и безполезно прѣскамъ свѣтлина и грѣйка? Ленивцитѣ могатъ да си гуляятъ и на тъмно“. „Или почвайте работа“, каза то на хората, „или и азъ ще отида да празнувамъ!“